

לעכו"ם זה, לרשות שהיא לכולן.

ואם יש שם — בחצר זו, מלבד העכו"ם — **ישראל אחד, אוסר** הישראל על כל אדם להוציא מן הבתים של עכו"ם לחצר.

מפני שהיא כחצירו [תוספתא שלא הוזכרה בגמרא, והביאה רש"י] של ישראל לבדו, כי כיון שאין דירת העכו"ם דירה, כאילו אין לו רשות בחצר, נמצא מוציא מבית עכו"ם לחצירו של ישראל, דהוי מוציא מרשות לרשות, שאסור.

ודוקא ישראל אוסר על ההוצאה מביתו של העכו"ם. אבל העכו"ם אינו אוסר להוציא מבית הישראל לחצר ואף שהיא משותפת לשניהם [ולקמן פרכינן עלה אמאי אינו אוסר].

רבי אליעזר בן יעקב אומר: לעולם אינו אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרים זה על זה.

דברי רבי אליעזר בן יעקב, ובמאי פליג ארבי מאיר, יתבארו בהמשך הגמרא.

אמר מר: חצירו של עכו"ם הרי הוא כדיר של בהמה, ואם יש שם ישראל אחד, אוסר:

ותמהינן אהא דאמר בברייתא דלרבי מאיר אם יש שם ישראל אחד אוסר הישראל על בית העכו"ם, דמשמע, הא העכו"ם אינו אוסר על ישראל [וכפי שביארנו לעיל]:

והא אנן תנן במתניתין: **הדר עם העכו"ם בחצר** — הרי זה העכו"ם אוסר עליו,

[והטעם: אף על גב שמעיקר הדין אין דירת עכו"ם דירה ואינו אוסר, מכל מקום משום גזירה דשמא ילמד ממעשיו שווה רבנן לדירת העכו"ם דירה], ואם כן יאסור אף העכו"ם על ישראל?!

ומשנינן: **לא קשיא.**

הא דאמרינן במתניתין דאוסר העכו"ם, מיירי בדאיתיה העכו"ם בביתו בשבת זו.

והא דאמרינן בברייתא דאינו אוסר העכו"ם על ישראל, מיירי בדליתיה העכו"ם בביתו, וכדמפרש הגמרא ואזיל הביאור בזה.

ומפרשינן לה: **ומאי קסבר** רבי מאיר?

אי קסבר: דירה בלא בעלים הנמצאים בשבת בביתם שמה דירה — אפילו דירה של עכו"ם בלא בעלים נמי ניתסר.

דכיון דשוויה לדירת עכו"ם דירה משום גזירה, אפילו בלא בעלים נמי!

ואי קסבר: דירה בלא בעלים לא שמה דירה, והיינו טעמא בדליתיה העכו"ם בביתו אינו אוסר — אפילו דירה של ישראל הדר עם ישראל נמי לא ניתסר בדליתיה הישראל בביתו?!

ואילו בברייתא משמע, דאילו היה ישראל שותפו של הישראל בחצר, היה אוסר אף בדליתיה.⁽¹⁾

ומפרשינן, דשפיר איכא סברא לחלק, בין ישראל דליתיה, לעכו"ם דליתיה:

1. דאם לא כן, לא היתה צריכה הברייתא להשמיענו דהעכו"ם אינו אוסר, בדליתיה, דהא איש פ"ב סעיף קטן י"ז.

1. דאם לא כן, לא היתה צריכה הברייתא להשמיענו דהעכו"ם אינו אוסר, בדליתיה, דהא